

dustrier nu. Heller ikke dette ønskede Landbruget at tage imod. Der blev ikke fra Landbrugets Side krævet Beskyttelse for Smør, Flæsk eller Æg. Vi kender det i Øjeblikket i vore Nabolande, dør er et saadant Krav fremme. Ser man tilbage, forekommer det mig meget let at se, at hvis det danske Landbrug var gaaet den Vej, havde vi ikke haft den Landbrugseksport, som hele Landet nu lever af, saa havde Landbruget indrettet sig paa Hjemmemarkedet, paa at udnytte den Beskyttelse, der her laa, men saa havde det ogsaa mistet Evnen til at konkurrere. Hvis man aldeles objektivt ser tilbage paa det danske Landbrugs Historie fra Firserne til nu, vil man se, at Landbruget og, for saa vidt som Landbruget giver os den største Importindtægt, hele Befolkningen lever deraf, at vi holdt fast ved Frihandelen i Firserne. Jeg skulde mene, at det er et Resultat og et positivt Resultat af Frihandelen.

Men det ærede Medlem Hr. Drachmann vil kunne sige: Ja, men alt dette er forbigaengent, lad os holde os til Nutiden og se paa — det var det, han var inde paa —, hvorledes Forholdet er overfor Omverdenen. Jeg skal dertil sige, at det er ikke blot indadtil, at denne Frihandel har været den Spore, der har drevet Landbruget frem i Udvikling i Modsætning til, hvad Forholdet har været i næsten alle andre Lande, hvor man søgte at drive Landbruget kunstigt op gennem Beskyttelse og derfor har naaet saa meget mindre, men det er ogsaa udadtil, at denne Frihandelslinie, som det danske Landbrug har holdt fast paa, har skaffet os de allerstørste økonomiske Fordele ikke blot i den Tid, der er gaaet, men lige op til denne Dag. Det ærede Medlem syntes at mene, at vor Landbrugseksport i Øjeblikket var meget daarligt stillet, og at Grunden var, at Landbruget ikke vilde fravige den aabne Dørs Politik. Jeg maa sige, at jeg tror, at det ærede Medlem er daarligt underrettet i saa Henseende. Forholdet er tværtimod det, at Danmark i dette Øjeblik blandt alle Europas Stater er overordentlig gunstigt stillet, vistnok endda gunstigere end noget andet Land, og at denne gunstige Stilling i første Linie skyldes den Omstændighed, at vi har holdt os fri for kunstige Reguleringsforanstaltninger med Hensyn til vor Omsætning med Udlandet. Det ærede Medlem var saa venlig at udtale nogle anerkendende Ord om Udenrigsministeriets og Landbrugsministeriets Bestræbelser for at holde Markedet aabent, men det ærede Medlem mente, at disse Bestræbelser

kunde være ført videre, hvis de havde været støttet af hans saakaldte aktive Handelspolitik. Jeg maa sige, at efter min Opfattelse er det omvendte Tilfældet. Disse Bestræbelser er netop i saa stor Udstrækning kronet med Held, fordi vi hele Tiden har kunnet henvise til den positive Kendsgerning, at vi her i Landet ønskede den aabne Dørs Politik, den frie Handelsomsætning mellem Landene. Jeg skal tillade mig at belyse dette med nogle Eksempler fra de sidste Aars Forhandlinger.

Jeg vender mig først til England, der saa aldeles ubetinget er Hovedmarkedet for vor Landbrugseksport. Jeg skal ikke her opholde mig ved de mange Forhandlinger, som blev ført og maatte føres under Krigsaarenes abnorme Forhold, jeg skal her blot opholde mig ved de Forhandlinger, som var nødvendige, fordi man i England ogsaa efter Krigens Afslutning, endogsaa 2½ Aar efter, holdt fast ved Regeringsmonopol for Indførselen af Smør og Flæsk her fra Landet. Forholdet var dette, at et ministerielt Kontor i London bestemte, hvor store Mængder af Smør og Flæsk der maatte indføres her fra Landet, og hvilken Pris der maatte betales for disse Produkter. Muligvis er der ærede Medlemmer, som finder, at en saadan Ordning er tilfredsstillende, og som maaske finder, at det netop er det, der skulde tilstræbes. Jeg skal dertil sige, at den, som kender til Fremstillingen af de Produkter, der sendes til England, Smør og Flæsk, hvor Produktionen anlægges Maaneder, ja, egentlig Aar, før Produkterne fremkommer, vil kunne forstaa, at naar man er afhængig af en ministeriel Afgørelse i et andet Land, vil dette være fuldkomment ødelæggende for Produktionen, det vil medføre en Usikkerhed, som vil resultere i, at ingen tør indlade sig paa denne Produktion. Forholdet var da ogsaa det, at de første to Aar efter Krigens Afslutning foretog disse to Hovedproduktioner en meget stærk Nedstemning af Produktionsenergien. Jeg har baade som Minister og ogsaa paa et tidligere Tidspunkt som Landbrugets Repræsentant gentagne Gange været i London for at opfordre den engelske Regering til i begge Landes Interesse at ophæve disse baade for Producenterne her i Landet og for Konsumenterne i England lige uheldige Bestemmelser. Det lykkedes efter langvarige Forhandlinger at opnaa Frigivelse af vor Eksport til England, en Begivenhed, som jeg i økonomisk Henseende anser for den mest betydningsfulde efter Krigens Afslutning. Men hvilke